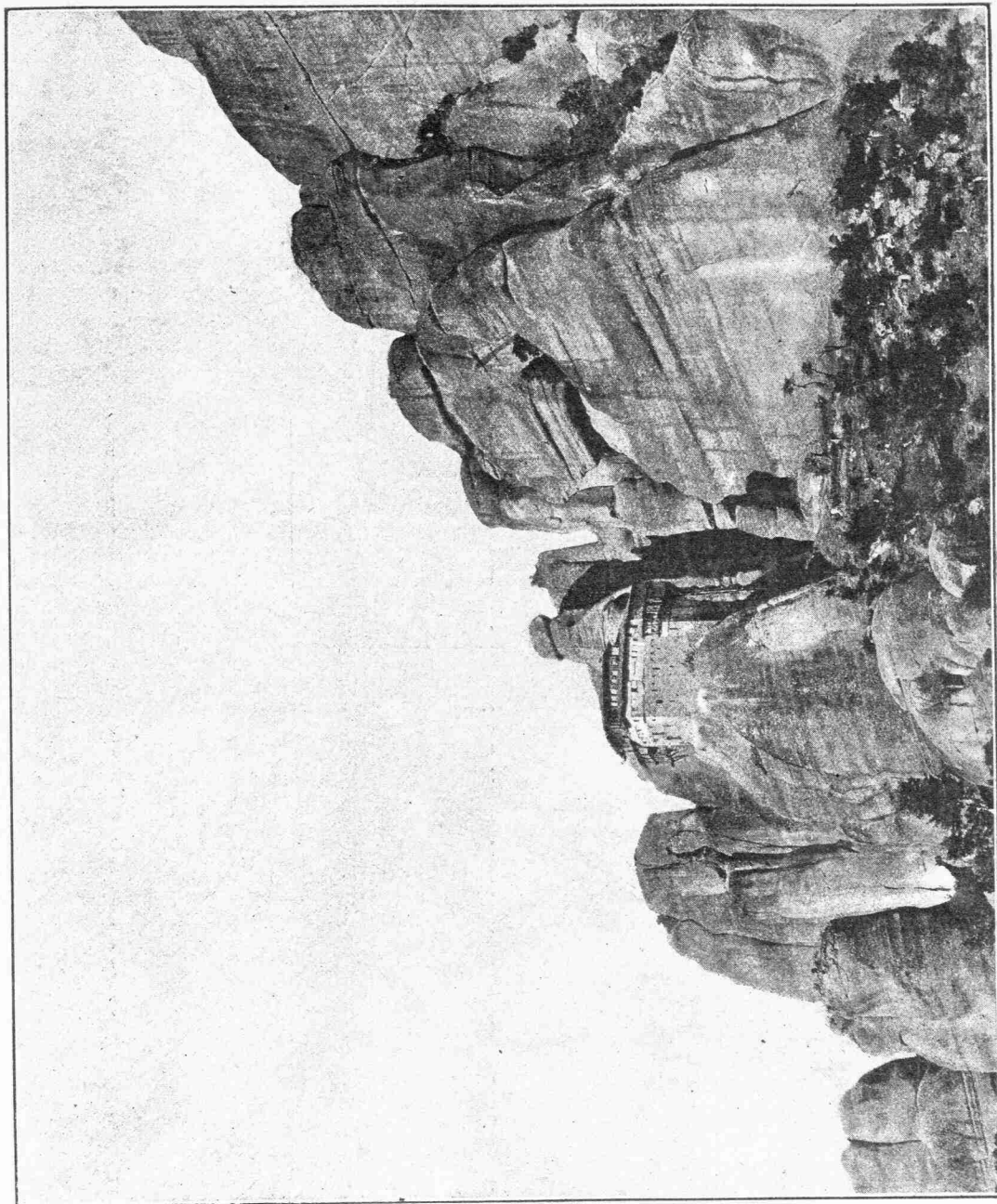

τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ· πρὶν καλοφύγη τὸ ἕνα ταχυδρομεῖο, κάθουμαι κι' ἀρχίζω γιὰ τὸ ἄλλο.

Εἶναι πέντε μέρες τώρα ποῦ ὁ δικηγόρος μοῦ ἔφερε τὰ χαρτιά γιὰ τὴν ὑπόθεση τοῦ περιβολιοῦ μας. Εἶναι τρομερὸς φάκελος! Καὶ νὰ μποροῦσε τούλάχιστο νὰ καταλάβῃς εὐκολὰ τί ἐν-

καί—θὰ τὸ πιστέψῃς;—ἐχτὲς πιά μπόρεσα νὰ δώσω ὁδηγίες σ' τὸ δικηγόρο, τί νὰ κάνῃ. Ὁ δικηγόρος παραδέχτηκε τὴ γνώμη μου (μὴ γελᾷς, σὲ παρακαλῶ!), καὶ μοῦ 'ταξε πῶς θὰ σοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος. Τὸ γράμμα του θὰ μοῦ τὸ φέρῃ ἀνοιχτὸ, γιὰ νὰ δῶ ἂν σοῦ τὰ ξηγᾷ τὰ πρά-

ΜΕΤΕΩΡΑ - ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

νοῦν αὐτοὶ οἱ δικηγόροι! Θέ μου, σὰν τὸν εἶδα, ἀπελπισιὰ μ' ἔπιασε. Πῶς νὰ τὰ μελετήσω ἐγώ ὅλ' αὐτὰ τὰ χαρτιά, καὶ νὰ δώσω ὁδηγίες κι' ὅλας. Μοῦ ἐρχότανε νὰ κλάψω ἀπ' τὴ στενοχώρια. Κι' ὅμως λίγο λίγο, φυλλομετρῶντας ἀπὸ δῶ, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ ἀπὸ κεῖ, σὰ νὰ πῆρα θάρρος κι' ἄρχισα σ' τὸ τέλος νὰ τὰ μελετῶ,

ματὰ καθαρὰ κι' ὅπως θέλω... Δὲν ξέρω, μὰ αὐτοὶ οἱ ἄθροποι σὰν ν' ἀλλάζουν κάπως, σὰν πιάνουν κοντύλι στὸ χέρι τους... Μοῦ χρωστᾷς ἕνα μεγάλο, ἕνα τρομερὸ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία μου. Δούλευα μέρα νύχτα. Ἐχτὲς τὸ πρωτὸ μοῦ λέει ἡ Σοφία, «Μαμὰ, ἔλαψες;» «Ὁχι, κόρη μου, γιατί μὲ ρωτᾷς;» «Γιατί»,